

PADLĀ• NA HLAVU

StĀ™eda, 13 srpen 2014

PĀ™i pozorování svých dĀ›tí mĀ› Ā•asto napadá, Ā¾e nejvĀ›tší zázrak na dĀ›tství je, Ā¾e ho ty dĀ›ti ve zdraví pĀ™e si bacha, aby mi nevypadla. Prvorozená mi takhe spadla z koĀ•áru na hlavu v supermarketu," povídala mi tuhle kamarádka. Šly jsme se projít a její druhé mimino s sebou pĀ›knĀ› šilo. Tak ho pĀ™ikšírovala. "No, mĀ› vĀ›bec nenapadlo, Ā¾e se to mĀ›Ā¾e stát. NĀ›co jsem studovala zády ke koĀ•áru a najednou Ā™ev a ona dole...

TeĀ• se sebĀ›hli lidi a všichni dĀ›lali takový to 'ááách, ona vypadla z koĀ•áru!' a 'jeĀ¾išmarjá, rychle s n jeĀ•te do nemocnice!' A já si Ā™íkala, proč jako? No jenĀ¾e ona mĀ›la fakt dĀ›snou bouli, tak jsem s ní šla radšk doktorce. Ta jí pĀ™iloĀ¾ila ucho k té bouli, chvíli poslouchala a pak Ā™ekla: 'Prasklou lebku nemá. BreĀ•ela kdyĀ¾ spadla Jo? Tak to bude dobrý. Jen sledujte jestli nebude zvracet". A taky Ā¾e to bylo dobrý. Ale teĀ• uĀ¾ si dávám pozor." Pak jsme si chvíli povídaly o naší paní doktorce a o tom, co nám vĀ¾dycky kladla na srdce jako úplnĀ› první vĀ›c, kdyĀ¾ porodu pĀ™ijela k našim nĀ›kolikadenním novorozencĀ™m. "Nikdy to dítě nenechávejte samotné nĀ›kde vysoko." A také jsme si Ā™íkaly, kolikrát asi paní doktorka za tĀ›ch tĀ™icet let své praxe musela vyšetĀ™ovat bouli a modĀ™in u které i pĀ™es její moudré rady nezodpovĀ›dným matkám odnĀ›kud spadly. DĀ›tí, které se skutĀ›ely z postele Ā•i pĀ™ebalovacího pultu (Ono je tĀ›Ā¾ké vysledovat pĀ™esnĀ› ten moment, kdy se z prvního pĀ™etoĀ•ení na bĀ™íšk jásáme a píšeme ho do deníĀ•kĀ™, stane rutina. VlastnĀ›, kdyĀ¾ si to tak vezmu, ten okamĀ¾ik velmi Ā•asto nastává právnĀ› prvním pádem z postele...), vrhly se stĀ™emhlav z postýlky (Podle tohoto pádu lze urĀ•it okamĀ¾ik, kdy je tĀ™eba zdvihnout u lĀ›Ā¾ka postranice) nebo spadly z jídelní Ā¾idle (AĀ¥ uĀ¾ proto, Ā¾e se po jídle nedoĀ•kavĀ› natahovaly nebo naopak chtĀ›ly prchnout co nejdál). Mám spoustu kamarádek, kterým nĀ›kdy odnĀ›kud spadlo dítě. Kdykoliv si na internetu otevĀ™ete jakékoliv diskusní fórum pro Ā¾eny a zadáte do vyhledávacího dotaz "spadlo mi dítě", objeví se desítky diskusí na toto téma. Obvykle zĀ•ínají vydĀ›šeným dotazem prvoroďĀ•ky, které spadlo dítě poprvé. A vydĀ›šené matky obvykle potĀ™ebují uklidnĀ›ní a podporu. PotĀ™ebují vĀ›dĀ›t, Ā¾e v tom nejsou samy, Ā¾e nejsou komu se takováhle pĀ™íšernost stala. Ā¾e je nás víc. A ono je. TakĀ¾e na kaĀ¾dý takovýhle zoufalý výkĀ™ik se hromada odpovĀ›dí. "Jé, to se mi stalo taky...to tehdy kdyĀ¾ jsem...já jednou nechala synka na posteli...mnĀ› se stalo ještĀ› nĀ›co horšiho..." Vytváří to ve mnĀ› pocit, Ā¾e dĀ›ti padaly na hlavu pĀ™inejmenším od vynálezu postele, padají a v budoucnu poĀ™ád budou padat. Ā¾e naposledy lovecko-sbĀ›raĀ•tí kojenci si mohli být jisti, Ā¾e odnĀ›kud nespádnou. Ale zas je mohl zakousnout šavlozubý tygr. Zkušenost z postele spadlého dítěte je zĀ™ejmĀ› nepĀ™enosná a kaĀ¾dá matka (nebo alespoĀ› vĀ›tšina) si to musí alespoĀ› jednou vyzkoušet. Je další dĀ›ti pak mají šanci, Ā¾e budou padat ménĀ›, moĀ¾ná i vĀ›bec. Za ta staletí pádĀ™ se mimina také uĀ¾ nejspíšnĀ›jakým zpĀ›sobem adaptovala, protoĀ¾e kdyby kaĀ¾dý pád na hlavu znamenal tragické následky, jako lidstvo bychom uĀ¾ dávno vyhynuli. A to se teprve dostávám k batolecímu období, kdy se dítě koneĀ•nĀ› nauĀ•í z postele slézat nohama napĀ™ed a na hlavu zaĀ•ne padat bez pĀ™ispĀ›ní mámy. Záhy nastane Ā•as rĀ›zných odrĀ¾edel. PĀ™ele Ā™idítka, prokouslé rty, vyraĀ›ené zuby. Jak rostou, pĀ™ichází Ā•as sourozeneckých zranĀ›ní. A poĀ™ád ty pády na hlavu schodĀ™, ze stromĀ™, ze Ā¾ebĀ™íkĀ™ a z Ā¾idlí, z postelí, z kola (sláva za pĀ™ilby!), ze skejtu, z prolézaĀ•ek. NĀ›kdy ani padat. StaĀ•í procházet kolem stolu a prásk o roh! Všechny poliĀ•ky, Ā¾idle a skĀ™ínĀ› se stanou potencionálnĀ› nebezpeĀ•nými. Do všeho se dá hlavou vrazit. NĀ›kterým pádĀ™ se rodiĀ•Ā™ nĀ›jakým zázrakem podaĀ™í zabrán. Já napĀ™íklad zjistila vlohly svého druhorozeného pro horolezectví v okamĀ¾iku, kdy jsem ho, patnáctimĀ›síĀ•ního, našla na poliĀ•ce na zdi snaĀ¾ícího se pokoĀ™it další výškový stupeĀ™. Základní tábor v podobĀ› Ā¾ první výškový tábor jako stĀ™l a druhý tábor v podobĀ› monitoru od poĀ›ítaĀ•e uĀ¾ úspěšnĀ› zdolal. Vrcholem zĀ™ejmĀ› lustr. Ale pozor. DĀ›ti jsou sice "gumové", ale nejsou nezniĀ•itelné. Kdo ví, jaké mají všechny ty pády vlastnĀ› následky. Podívejme se na dnešní společnost. Nevíme, jestli jsme uĀ¾ v louĀ¾i, nebo ještĀ› po okapem. A moĀ¾ná to má jednoduché vysvĀ›tlení. Všichni jsme totiĀ¾ padlí na hlavu... MARKĚTA HRDOUŠKOVĀ